

pro zločin, spáchaný v době zkušebné, jakmile je vinník odsouzen. Usnesením ze dne 29. prosince 1923 soud tudíž vlastně nerozhodl otázku, zda se odsouzený osvědčil v době zkušebné, nýbrž zrušil ve skutečnosti dodatečně pravoplatný výrok rozsudku ze dne 16. června 1921, jímž byl odsouzenému povolen podmíněný odklad trestu, uloženého mu tímto rozsudkem. Učinil tak podle důvodů usnesení proto, že odsouzený byl odsouzen jiným rozsudkem, vynesným sice za doby zkušebné, však pro trestný čin, spáchaný před rozsudkem, o jehož odklad šlo. Jde tu tedy o případ, upravený druhou větou Šu 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, ve kterém soud, vynášející pozdější rozsudek, rozhodne o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně prisouzený. Tímto soudem byl však v souzeném případě soud, který vynesl rozsudek ze dne 18. října 1922, nikoli tedy soud (samosoudce), jenž vynesl rozsudek ze dne 16. června 1921. Bylo tudíž zmateční stížnosti podle Šu 33 tr. ř. vyhověti a podle Šu 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2522.

Zásada Šu 134 tr. ř. o příčinné souvislosti platí i pro případy těžkého poškození na těle (§ 152 tr. zák.).

Chování se poškozeného, jímž bylo zranění zhoršeno (způsobena infekce), přerušuje příčinnou souvislost jen, bylo-li neseno úmyslem, by stav pachatelem přivoděný se zhoršil; nestačí v tom směru ani hrubá nedbalost.

(Rozh. ze dne 30. října 1926, Zm I 301/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 19. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 písm. b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a), pokud se týče čís. 10 tr. ř., že otrava krve, přivoděná infekcí rány, způsobené obžalovaným K-ovi prokousnutím prstu, nebyla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, nýbrž byla způsobena jen nedbalostí poškozeného tím, že do rány na prstu vnikla nečistota buď z vody, ve které poškozený ránu vymýval, nebo z obkladů starého octanu hlinitého, které si poškozený, neporadiv se s lékařem, na otevřenou ránu dával. Vývody stížnosti neprovádějí ony hmotně-právní důvody zmatečnosti po zákonu; neboť stížnost nedrží se skutkových zjištění napadeného rozsudku, nýbrž vychází ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Napadený rozsudek zjišťuje sice, že K. si ránu vymyl a obvázal, nezjišťuje však,

že K. použil obkladů starého octanu hlinitého, neporadiv se s lékařem, a nezjišťuje vůbec, že k infekci došlo následkem nedbalosti poškozeného způsobem ve zmateční stížnosti tvrzeným, nýbrž obmezuje se v tomto směru na zjištění, že obžalovaný kousl K-u úmyslně do prstu, takže mu jej prokousl, a že pak následkem infekce rány nastala otrava krve. Pokud jde o otázku příčinné souvislosti, dlužno poznamenati toto: Stížnost přehlíží, že podle zjištěného stavu věci není nikterak vyloučeno, že infekce zranění, která přivodila otravu krve, pro niž došlo podle rozsudkového zjištění k operativnímu odstranění části prstu a tím k přerušení zdraví a nezpůsobilosti k povolání poškozeného trvajícím více než 30 dní, nastala již při kousnutí samém, že tedy byla přivoděna přímo činem obžalovaného. Než, i kdyby bylo správným opačné tvrzení zmateční stížnosti, nezměnilo by to ničeho na příčinné souvislosti mezi činem obžalovaného a oněmi těžkými následky. Ohledně otázky příčinné souvislosti platí také pro obor zločinu těžkého poškození na těle zásada, již vyslovuje § 134 tr. zák., v §u 152 tr. zák. citovaný, že ten, kdo jiného na těle poškodil, zodpovídá za přerušení zdraví a nezpůsobilost k povolání, jež z poškození vzešly, třeba doba, po kterou trvaly, byla prodloužena vedlejšími náhodou k tomu přistouplivšími příčinami, ovšem za předpokladu, že tyto vedlejší příčiny byly způsobeny činem samým. Pokud jde o otázku, zda příčinná působivost poranění nastavšího jednáním pachatelovým co do přerušení zdraví a nezpůsobilosti k povolání vyvíjela se chováním poškozeného jinak, než by se byla vyvíjela bez takového chování, dlužno rozeznávat, zda šlo o nedbalé či úmyslné (dolosní) chování poškozeného. Neúčelné, nevhodné, nedbalé, třeba hrubě nedbalé chování se poškozeného nechává pouze působiti příčinnost jednání pachatelova; neboť podstata takového chování poškozeného spočívá jen v tom, že on nečelí vhodným způsobem následkům jednání pachatelova, máje za to, že přes to, jak se chová, nastanou jen následky, které jednáním pachatelovým jsou již dány. Působivost vedlejších příčin, jichž poškozený nezamezil, je tudíž umožněna činem pachatelovým samým. Jinak je tomu, je-li chování poškozeného nesené úmyslem, by on sám svůj stav pachatelem přivoděný zhoršil, neboť v takovém případě nenechává poškozený pouze působiti jednání pachatelovo, nýbrž uvádí sám v činnost nové skutečnosti, působící v témž směru, jako jednání pachatelovo. Působivost takových vedlejších příčin jest umožněna nikoli činem pachatelovým samým, nýbrž teprve jednáním poškozeného. Že by však byl poškozený úmyslně něco předsevzal, by svůj stav pachatelem přivoděný zhoršil, ani sama stížnost netvrdí. Není tudíž právně pochybeným stanovisko napadeného rozsudku, činí-li obžalovaného zodpovědným za veškeré následky jeho jednání, třebaže snad není vyloučeno, že poškozený sám neúmyslně z nedbalosti zavinil infekci rány svým chováním se po poranění (rozh. sb. n. s. č. 1274).

Čís. 2523.

Beztrestnost úpadku z nedbalosti (§ 486 čís. 1, 2 tr. zák.) promlčením není zpravidla závislou na náhradě škody, leč by úpadce měl